

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΘΕΟΙ... ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΙΚΟΙ, ΜΑΝΙΑΚΟΙ, ΜΙΣΟΤΡΕΛΛΟΙ !...

Η πρωτότυπη άποψις ενός Ευρωπαίου επιστήμονος. Ήσαν νευρασθενικοί οι θεοί του Όλυμπου : Ο Κρόνος που έτρωγε τα παιδιά του ! Ο Άλλεστριος πενεκέφαλος του Διός. Η νευρασθενική μελαγχολία της Δήμητρας. Η δρεμομανία μιας πικνέμορφης νύφης. Πώς νίκησε ο προστατευόμενος της θεάς Αφροδίτης την Αταλάντη. Η Παισιφή που έρωτεύθηκε το Μινόταυρο ! Η περιπέτεια της Ίους κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένα πολύ πρωτότυπο επιστημονικό σύγγραμμα, ενός διασημού Ευρωπαίου επιστήμονος μεγάλου, εινε τώρα τελευταία τo φως. Ο επιστήμον αυτός προσάδει ν' αποδείξει ότι ή νευρασθένεια και τὰ ψυχικά νοσήματα εν γενει δέν εινε καθόρι δημιουργήματα της έποχης μας, όπως συνήθως πιστεύεται, άλλ' ότι εινε τόσο παλιά όσο και ή ίδια ή ανθρωπότης. Μ' άλλους λόγους, ο Ευρωπαίος επιστήμον αποδειχνει ότι όλοι οι μεγάλοι και μικροί θεοί του Όλυμπου ήσαν, χωρίς καμιά εξαίρεση, ψυχασθενείς και νευρασθενικοί !

Το ζήτημα παρουσιάζει ενδιαφέρον και οι αρχαίοι Έλληνικοί θεοί, που επικαλείται ο Ξένος επιστήμον γιά ν' αποδείξει τους ισχυρισμούς του, εινε τόσο όμοιοι, ώστε άξιζει ν' ασχοληθούμε μαζί τους.

Πρώτα-πρώτα, εξηγεί ο Ευρωπαίος ψυχίατρος, ο Ζεύς, ο ύψιθροειτής και τερατιόεργος, ήταν ένας νευρασθενικός και μάλιστα από κληρονομιάτητα ! Εινε γνωστό ότι ο πατέρας του ο Κρόνος έπαωσε από τή μαγία νά τρώγει τὰ παιδιά του ! Γιά τόν ίδιο τo Δία, ή αρχαία Έλληνική μυθολογία δέν αναφέρει άλλη αφορσεται, έκτος από τόν τρομερό εκείνο κεφάλαιον, απ' τόν όποιο τόν έσωσε ο Ήρασιος σπαζοντας στα δύο τo χροάνι του με τo τεκευθι. Έτσι ανατήθησε μέσ' από τo κεφάλι τoυ Διός, ολόζώνταν και πάνοπλη, ή θεα Αθήνα, και έτσι γιαιρεύθηκε και ο πρώτος θεός τoυ Όλυμπου !

Φανεται όμως ότι τή νευρασθένεια του ο Κρόνος τήν κληροδότησε και στί άλλα παιδιά του. Η κόρη του ή Δήμητρα, έπειτα από τες έρωτικές περιπέτειες που εινε με τούς αδελφούς της, τόν Δία και τόν Ποσειδών, κριεύθηκε από μια τόσο μεγάλη μελαγχολία, ώστε κατήντησε ν' αποφραγή κάθε συναναστροφή είτε με θεούς, είτε με ανθρώπους, και κατέφυγε στο τέλος σέ ένα σπήλαιον, όπου τήν κατέστρωσαν οι πιο μαθησι και σκοτεινι λογισμοί !

Κάποτε ο Πάν, ο θεός τών δασών, τήν ανέκαλψε εκεί, και τόσο πολύ τή λυπήθηκε που τή βρήκε σέ τέτοια κατάσταση, ώστε άποφασισε νά τή γιαιρέσει. Ήξερε ένα ματζούνι που γινόταν από βραστά μανιτάρια, και απ' αυτό έδωσε νά πει ή άπαιτημένη θεά. Πράγματι, ή θεά όταν ήπιε τo φάρμακο άποκοιμήθηκε και όταν ξύπνησε δέν εινε πια τίποτε. Αργότερα όμως ή αφορσεται της τήν ξαναβρήκε και πάλι, όταν ο Πλούτων, ο θεός τού Άδου, άρπαξε στί σκοτεινά του βασίλεια τήν κόρη της τής Πελοσεφώνη. Τότε ή Δήμητρα κριεύθηκε και πάλι από τή νευρασθένεια και τή μελαγχολία της, και άρχισε νά γυρίζει παντού, ζητώντας πληροφορίες γιά τήν τύχη της κόρης της.

Κανείς δέν μπόρεσε νά τή γιαιρέσει από τή φοβερή της αφορσεται τή δέντεψη φορα, ούτε και ο Παήων άκούμ, ο μεγάλος και σφοδρος γιαιρός τών Όλυμπιων δομιάντων. Όσοι κάποτε, φτιάνοντας στή Θοάχη, ή Δήμητρα, συνάντησε μια άπλοική γυναικία, που λεγόταν Βαιβώ και ήταν σίξνος τού Διαύλου. Η Βαιβώ άρχισε νά χορεύει μπροστά στή θεά, και χορεύοντας σήκωνε τὰ φρονιάκια της ψηλά και έκανε τόσο άσμενες κινήσεις, ώστε, όπως λέγει ένα πανάρχαιο τραγούδι τού Όρφείου, στα χείλη της Δήμητρας, που ποτέ δέν άνοιγαν παρά μονάχα γιά θρήνους και γιά κοπετούς, άνοιξε τo γέλιο.

Από τότε ή θεά γιαιρεύθηκε διότεια, και γιά άνάμνησι επικράτησε ή συνήθεια στους αρχαίους Έλληνας νά ασχολολογούν και νά κάνουν τὰ περιφαιμα δογιά τους, κα-

τά τας εορτάς τών Έλευσινιων μυστηριων.

Και ο Βάχχος, ο θεός τού κρασιού, εινε πάει κι' αυτός από τήν ίδια αφορσεται της Δήμητρας, όταν εινε πάει στίς Ίνδιες γιά νά σινηθίσει κι' εκεί τόν κόσμο νά πίνει ! Μόνο που αυτός, αντί νά γυρίσει άπλωσ τόν κόσμο, έτρεξε, έπαωσε δηλαδή από... ορομιομια !

Μιά άλλη περιφαιμη νευροπαθής της αρχαίας Έλληνικής μυθολογίας, ύστερικη σχεδόν, ήταν ή Αταλάντη, ή θοραότερη γυναικία της Τεγέας, που ήταν νύμφη τού Λευκαίου όρους και άκοφαστη κρηγιάς.

Μόλις ή Αταλάντη γεννήθηκε, ο πατέρας της, που δέν ήθελε νάχη καοίτεια, διάταξε νά τή πετάξουν σ' ένα βουνό. Έκει όμως τή βύκαξε και τή μεγάλωσε μια άρχουδα, τήν όποια έστειλε ή θεά Αφροδίτη, έπειτα δέ τή βόηκαν μεριόλι κινήγυ και τήν έσωσαν.

Όταν μεγάλωσε, ή Αταλάντη ήταν μια σωστή άντρογυναίκα. Έλαβε μέρος στο κινήρι τού περιφαιμου Καλέδονιου κάστρου, τού όποιου μάλιστα τής λάφρο και τo δέμα, γιαι ατή πρώτη τόν πλήγωσε. Στότους αργότερα δύο Κενταύρους, τo Ροίκο και τόν Ύλαιο, που δοξίμασαν νά τή βασίουν, αζήνη δέ έλαβε μέρος και στήν Αργοναυτική εστορταία.

Όπως είπαμε και παραπάνω, ή Αταλάντη ήταν μια θοραοτάτη νύμφη, και ανάμεσα στους θεούς και στους ανθρώπους. Πολλοί έυθυμοσαν νά τή κάνουν γυναικία τους, μα έκείνη δέν ήθελε νά παντρευτ ή και δίδωσε ότι θά τήν έπαυσε έκεινος που θά μωροδισε νά τή νικήσει τo τρέξιμο, και έτσι τούς νίκησε όλους και έξακολογούσε νά μένη παρθένα, ώπου βγήκε στή μέση ο Μελανιόν, ο προστατευόμενος της Αφροδίτης.

Η μυθολογία διηγείται ότι ο Μελανιόν καθότανε και συλλογιότανε πώς θά νίκησε τήν τρομερή Αταλάντη, όταν παρουσιάστηκε μεριστά τού η Αφροδίτη, ή θεά τού έρωτος και της όμορφιάς.

— Μελανιόν, τού ειπε, εγώ θά σέ βοηθήσω νά κατακτήσης τήν θορμία και άτίθαση Αταλάντη.

Τού έδωσε τότε μερικά χροστά μηλα και τόν συμβούλευσε τί έπρενε νά κάνει. Πράγματι, και τὰ χροστά μηλα κρημένα μέσα στο χιτόνιό του, ο Μελανιόν πήγε και βόηκε τήν Αταλάντη και άρχισαν τo τρέξιμο. Στο δρόμο, ενώ τρέχανε, ο Μελανιόν πέταξε ένα χροστό μηλό. Η Αταλάντη δέ μπόρεσε ν' αφογή τή γυναικία περιφαιμη και φιλαρέσκεια και έσπασε και πήρε τo χροστό μηλό. Έτσι σιγά-σιγά ο Μελανιόν πέταξε και τὰ άλλα χροστά μηλα που τού ειχε δώσει ή θεά και ή Αταλάντη έσπασε και τὰ μάζεψε. Μ' αυτό τόν τρόπο όμως έβινε στον αντίπαλό της κωφό, ώπου ο Μελανιόν βόηκε στο τέλος νικήτης.

Τότε ή Αταλάντη δέχτηκε νά παντρευτ τόν Μελανιόν, μα όταν μπήκαν γιά νά στεφανωθούν στο ναό της Κυβέλης, άρρηθμένοι από τόν έρωτά τους έξέχασαν νά άπονεύουν στή θεά τo σεβασμό που ειναν υποχρέωση και γιά αυτό τιμωρήθηκαν : Μεταμορφώθηκαν σέ δύο λιοντάκια, έκείνη σέ θηλικό κι' αυτός σέ άρσενικό.

Οι νευροπαθείς της αρχαίας Έλληνικής μυθολογίας άποτελούν κομπολόι ολόκληρο. Νευροπαθείς ήταν, έξεφαρα ο Πολυφόντης, ο όποιος ειχε έρωτευτ ήν άρχουδα και άπόχτησε μαζί της δύο παιδιά ! Νευροπαθείς ήταν και ή Παισιφή, ή γυ-

Ο Ζεύς, ο Πατήρ τών Θεών, ύποφραγει από... πονοκέφαλο !...

Έρωσ και Ψυχή

ναίκα του μεγάλου βασιλέως της Κρήτης Μίνωος. Είνε γνωστό ότι ο Μίνωος είχε χτίσει τον περίφημο Λαβύρινθο, μέσα στον οποίο έκλεισε τον τρομερό Μινώταυρο, τον άπαισιο ταύρο, που σκότωσε στο τέλος ο Θησεύς. Τόν Μινώταυρο ερωτεύθηκε η νευρασθενική και ύστερική Πασοφάνη!

Επίσης ύστερική ήταν και η Αιγυπτιαία, η γυναίκα του μεγάλου Διομήδους, η οποία είχε τη μαγία να ερωτοτορφή με τον πρώτο τυχόντα, όπως αναφέρει η άρχαία Έλληνική μυθολογία!

Περίφημη επίσης ύστερική ήταν η Ίώ, η κόρη του βασιλέως του Άργους Ίνάχου και ίερεία της Ήρας. Η Ίώ ήταν ερωτοτάτη γυναίκα μιά και τόσο ερωτόβλος, ώστε τον ύπνο της τον κατετάρασαν διάφορα σκανδαλώδη όνειρα. Ο Ζεύς, ο πρώτος θεός του Ολύμπου, την είδε μιά μέρα και την ερωτεύθηκε.

Είνε όμως γνωστό ότι η Ήρα ήλπιε τρομερά τον άντρα της τόν Δία και τόν παρακολούθησε παντού και πάντοτε. Έτσι έμαθε και τόν πάθος του Διός για την φάραια Ίώ, και τότε μεταμόρφωσε την ίερεία της σε θαμάλια και έδωσε να τη φυλάγη ο άγριος Άργος. Ο Ζεύς τότε διέταξε τόν Έρμη να σκοτώση τόν Άργο για να μείνει ελεύθερη η άγαπημένη του. Ο Έρμης σκότωσε πράγματι τόν Άργο, μιά η Ήρα λίσσαζε τότε άμέσως τη θαμάλια Ίώ. Και η άτυχη αυτή, καταδικωμένη διαρκώς από οίστρο, μιά προχωρώντας ποτέ να ήσυχάζη, άρχισε να γυρίζει όλον τόν κόσμο, ώσπου έφτασε στο τέλος στην Αίγυπτο. Έκει ξαναήρθε την προηγούμενη μορφή της και άπόζητησε από τόν Δία ένα γυιά, που λεγότανε Έπαιφος και έγινε άργότερα βασιλεύς της Αίγυπτου.

Η άρχαία Έλληνική μυθολογία αναφέρει και μιά άλλη ύστερική, τη θεά Κυβέλη. Αδτή είχε άγαπήσει τόν Άττι. Ο πατέρας της όμως άνεκάλληψε τις σχέσεις τους και σκότωσε τόν Άττι. Η Κυβέλη, όταν είδε νεκρό τόν άγαπημένο της, κωρευθήκε από μαγία άτελεισίας και φεύγοντας από τόν πατριό της σπία άρχισε να περιτρέχει τόν κόσμο με έξπλεκα τιά μαλλιά, κλειόντας όλοένα. Κάποτε, όπως διηγείται η μυθολογία, τη συνήγγισε ο Μαρσιός και τη συμπάθησε τόσο πολύ, ώστε την άκολούθησε και γύριζε κι αυτός μαζί της. Λίγον καιρό άργότερα τη συνήγγισε και ο Άπολλών, ο οποίος και την ερωτεύθηκε. Άρχισε λοιπόν τότε να περιλανιάζει αυτός μαζί της και η παράδοσι λέγει ότι έφτασαν έτσι ως τη χώρα τόν Ύπερβορείον, όπου ο ήλιος δέν έδινε ποτέ!...

Αυτά λέγει ο ξένος ψυχίατρος για τούς άρχαίους θεούς και ήμύθεους. Τους βγάξει δηλαδή όλους μυσόφρελους, έχοντας άνάγκη κλειομάχου... στο Δρομοκαίτειο! Νά τόν πιστέψουμε; Όπως σάς άρέσει...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΓΙΑΤΙ ΒΛΑΣΦΗΜΟΥΣΕ...

Στό μεσαιώνα, όταν οι Πάπαι της Ρώμης έξασκοσαν μεγάλη κομική έξουσία είχε μείνει περίφημος για την άγριότητα του ένας Ιωάννης Χάκφορντ, Βρετανός την καταγωγή, και άρχηγός τών μισοφόρων ταγμάτων της Άγίας Έδρας. Ο άμφοκαής αυτός πολεμιστής, ο οποίος έρημισσε κινολεκτικώς την Ιταλία, μολόνότι ύπηρετούσε τόν Πάπα, ήταν άθεος και βλάσφημος.

Μιά μέρα δύο μοναχοί πήγαν να τόν έπισκεφθούν και να τόν παρακαλέσουν να δώσει κι αυτός τη συνδρομή του για τόν μοναστήρι του.

- Ειρήνη σέ σένα, αδελφέ μας, του είπαν.
- Στο διάβολο και η ευχές σας και σεις μαζί! άπάντησε τότε βάνανσα ο μισοφόρος του Πάπα.
- Γιατί βλάσφημεις έτσι, αδελφέ μου; ρώτησε ο ένας από τούς μοναχούς.
- Τι θέλετε να κάνω; άποκρίθηκε εκείνος. Δέν έχετε ότι εγώ ζω από τόν πόλεμο; Ή ειρήνη που μού; ευχηθήκατε. Θα μ' έκανε να πεθάνω της πείνας!

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΦΥΛΗ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Πρωτοφανείς άγριότητες, ώμότητες και άπανθρώπια. Τό μίσος τών Κινέζων κατά τών Εύρωπαίων. Βασανιστήρια άνώτερα και της Ίερης Έξετασίας. Η άκλυσσίδεση, ο κλωθέρι, η κλίνη. Τό μαρτύριο τών εκατό πληγών. Τό σικτρο τέλος μιάς Γαλλικής άποστολής κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οί Κινέζοι είνε ο πιο έφευρετικός λαός στην έπινόση διαφόρων μαρτυρίων προκειμένου να τιμωρήσουν τούς έχθρούς των. Τόν παλαιότερο καιρό, που ίσηχε θανάσιμη έχθρα μεταξύ αυτών και τών Εύρωπαίων, πολλοί Ιεραπόστολοι και ναυτικοί βόηκαν μαρτυρικό θάνατο στά χέρια τών Κινέζων.

Ένα από τιά κυριότερα μαρτύρια, στά όποία ύποβάλλον οι Κινέζοι τιά θήματά των, είνε η λεγόμενη «άκλυσσίδεση». Περιβάλλον δηλαδή τόν λαμό του καταδίκου μ' ένα χονδρό σιδερέσιο κλειδί και τιά πόδια του με παρόμοιους κρίκους, μωροτέρας διαμέτρου, οι όποιοι συνδέονται μεταξύ τους με άκλυσσίδες βάρους όχγιο χιλιογράμμων εν όβω. Τις άκλυσσίδες αυτές ο κατάδικος πρέπει να τις κρατάει μόνος του, μέχρις ότου φτάσει στον τόπο της εκτελέσεως και θανατοθή.

Άλλη βασανιστική μέθοδος είνε ο κλωθέρις. Ο κλωθέρις αυτός αποτελείται από ένα μεγάλο τετραγώνον κλωθίο, στο επάνω μέρος του όποιον ύπάρχει μιά τρύπα, μέσ' από την όποια μόλις μπορεί να περάση τόν κεφάλι του και μίην έχοντας έξ άλλου πού να στηριχθή, ύψίσταται τόν άργό και φρικαλέο μαρτύριο του στραγγαλισμού!...

Η τρομερή όμως σκληρότης τών Κινέζων εκδηλούται ιδίως στο μαρτύριο της «κλίνης», όπου ο κατάδικος αναγκάζεται να βάλη τιά χέρια του και τιά πόδια του μέσα στις τρύπες δύο σανίδων, πού είναι στήμένες απέναντι η μιά στην άλλη. Σ' αυτή τη θέση, με τιά χέρια και τιά πόδια άνοιχτά και τεκτομένα, μένει επί όλόκληρης ήμέρας περιμένοντας τόν θάνατο, χωρίς να μπορεί να κάνει την παραμυρτότη κίνηση.

Τό χειρότερο όμως απ' όλα είναι, το λεγόμενο «βασανιστήριον τών εκατό πληγών», τόν όποιον εφαρμόζεται σ' εντέλεις έξαιρετικής περιστασίας. Όποιος καταδικαστεί

σ' αυτό τόν μαρτύριο, δένεται γυμνός άπάνω σ' ένα παλιόν, σε τρόπο πού να μη μπορεί να κινήση καθόλου. Έπειτα πλησιάζουν οι δήμιοι, οι όποιοι είνε εφοδιασμένοι με μαχαίρια, η' άρπάζεται, με ξυράφια κι' άρχίζουν τόν σάμα του, μέχρις ότου έξεκολληθούν άποπάνω του άκρυβώς εκατό κομμάτια κρέατος!

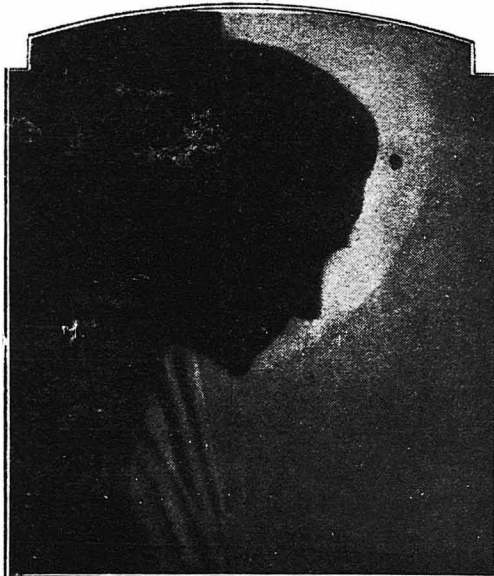
Γιά να διαρκέση μάλιστα περισσότερο τόν μαρτύριο, οι βασανιστά προσέχουν να μίην τού κόψουν κανένα απαραίτητο για τη ζωή όργανο, να μίην άνοιξουν καμιά φλέβα. Όταν συμπληρωθή τέλος ο αριθμός τών εκατό κομματιών και ο κατάδικος κταντήρη όμοιος με σκελετό,

πλησιάζει άλλος δήμιος, ο όποιος τόν άποκεφαλίζει. Άγάνταστα είνε τιά μαρτύρια, τιά όποια ύπέστησαν οι Εύρωπαίοι, όσοι έπεσαν πριν από κάμποσα χρόνια στά χέρια φανατικών Κινέζων.

Μιά μέρα κάμποσοι Κινέζοι συνέλαβαν τιά μέλη κάποιας Γαλλικής άποστολής και άφού τιά ερήμωσαν τιά έδωκεσαν και τούς έδωσαν άλόπητο ξύλο. Έπειτα τούς έξάλλωσαν καταγής και τούς έκάρφωσαν άπάνω στο χόμα με μιά λόγχη. Τά δυστυχισμένα θήματα, τιά όποια κατώς έπεκαλονότι τόν θάνατο προς άπελευθέρωσι τους, έμειναν σ' έκεινη τη θέση πέντε όλόκληρες ώρες, πέντε ώρες φρικτών βασάνων και πόνον. Στο τέλος τούς έβγάλαν τιά μάτια, τούς έτρίψησαν τ' αυτιά κι' έτσι μωσφώνανους τούς έπληξαν.

Τά ίδια σκεδόν έπαθε και η οικογένεια ενός Εύρωπαίου προσέγον. Η μητέρα του ξεκοιλιάστηκε και η κόρη του οχίστηκε σε δύο κομμάτια! Ο κακότυχος Εύρωπαίος πρόξενος ύποχρώθηκε να παρακολουθήση τιά βασανιστήρια τών άγαπημένων του, καθισμένος σε... μιά πολυθρόνα!... Ύστερα τόν εθανάτωσαν κι' αυτόν κατόπι σκληρών βασάνων!...

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Η μεγάλη ήθοσις Έλεονώρα Νεούζε

